

Egy délután fura dolog történt. Buzgón, tele reménnyel munkálta újabb szobrát. Az arcon dolgozott, már majdnem befejezte. „Ilyen jól még sohasem sikerült”, örvendezett. Leengedte öreg karjait, kicsit hátralepett és kedvtelten gyönyörködött. „Talán most!”, kalapált a szíve. De nem tudta folytatni. A műterem falai hirtelen távolodni kezdtek, a mennyezet emelkedett, és életének valamennyi műve egyszerre csak ott sorakozott körülötte. Egész megmunkált világa, énjének darabkái, melyeket az idő és a tér vett kölcsönbe tőle, s melyek most vándorlásukból megtérve valamiképp sorra visszaköltöztek belé. Aztán látta: ő áll ott legutolsó, befejezetlen szobra helyén. És látta, amint a véső és a kalapács valami ismeretlen erő hatására lassan felemelkedik és elindul öfeléje. Valaki őrajta végezte az utolsó simításokat. Műértő kezek munkáltak, ezt ő meg tudta állapítani . . .

Temetése után az illetékesek úgy döntöttek, hogy műtermét múzeummá rendezik át. Utolsó, befejezetlen szobrát, ami előtt holttestét megtalálták, nem mozdították el a helyéről. A mennyezeti ablakból a fény éppen reá esett.

KRAUSZ TIVADAR

világot a vakoknak

Zöldy Pálnak barátsággal

*napra sincs szükségem
sem holdra
szemem világára se*

*e fényességben
e fényességben
árnya elfordulónak sincs elforduló sincs
körberagyogja beragyogja őt is ő is ragyog
még az ő vak szeméből is
kivirágzik a világ
teremtő tündöklésben látványt oszt*

*teremtő tündöklésben látványt oszt
világot a vakoknak*

és a világ ezért nevezetik világnak istenadta nyelven